

שימחת מינוי רבנים

בין מאות האנשים שליוו את ארוננו של **אברהם האפט**, מחתקי וממייסדי דגניה ב', בלט ראש הממשלה **לוי אשכול**, שצעד ועמד במשך שעה שלמה ליד **דוד בן גוריון**. במשך כל הזמן הזה לא החליפו ביניהם השניים משפט אחד. כשנודע לבן-גוריון על נשואיו של בן טיפוהו **משה רשקס**, מיהר לשלוח לו מכתב, בו בירך אותו וביקש ממנו שיהיו לו לפחות ארבעה ילדים. בכנס העתונאים היהודיים מכל העולם, שנערך בירושלים, נאם **אבא אבן** בעברית, כשסיים נתבקש לנאום באנגלית, איטלקית וספרדית. תגובתו של אבן: "בארץ הזאת, מי שיוודע שפות מתחייב בנפשו". שר-הדתות **זרח ורדי** **טיג** החליט שעל צעירי הקונגרס הציוני להכיר יפה את כל בעיות הדת במדינה. הוא שלח הזמנה אישית ל-120 המכובדים ביותר מבין באי-הקונגרס, ביניהם רבנים וראשי-קהילות. ההזמנה נשלחה לאחר מבתי-המלון המפורסמים בירושלים, והוכן כיבוד כיד המלך. בשעה היעודה הופיע השר במקום, עם לא פחות משישה פקידים נכבדים של משרדו, כשהם מצויידים במיספרים ובדיאגרמות, ומוכנים לענות לשאלות המודים. מינים איש לא בא. לאנשי דבר נודע שחבר-הכנסת **יצחק קורן**, שהוא ידיו האישיות של העורך **חיים שורר**, פנה אליו וביקש שיואיל בסובו לשים לב לכך שהוא קורן, יקבל פירסומת מתאימה, כיורר ה' חזקה המתמדת של הקונגרס. מאז אמנם פורסם שמו של קורן מיספר פעמים, אך משום מה, בצורה משובשת — **יצחק כרן**. כשניסה העורך לברר את מקור ה' טעות החזוורת, טענו העובדים בתמימות שלא שמעו טוב בסלפון. בתל-אביב נערכה בשבוע שעבר מסיבה לכבוד מלאת 30 שנה לכהונתו של הרב **יהודה פרינקל**. המסיבה נערכה באחת השכונות הדרומיות של תל-אביב. בין המוזמנים היה גם השר **בכור שיטרי**, השר ניסה להתעניין לשם מה נערכה המסיבה, קיבל את התשובה שהרב עומד להיות, כנראה, לרב

ארליך היו בדעה כי "העונש המכסימלי שיש להטיל על הנאשם הוא מאסר שתי שנים, מזה מאסר של שנה אחת ממס, ו' שנה אחת מאסר על תנאי". וטענם עמם ש"שומה על בית-המשפט לדאוג גם לשלומם של הציבור, עם כל ההתחשבות האפשרית בסובתו של הפרט, ולהגן על הציבור גם נגד מעשים של אנשים הפועלים מתוך דח" פים שיש ליחס אותם למידה מסוימת של הפרעה". ואילו כבוד השופט הרפזי הסתייג, אם כי "לא בלי היסוס", מרעה זו ופסק שיש להעמיד את המערער במבחן, "כאשר אחד מתנאי המבחן יהיה טיפול רפואי". ונימוקו הוא שלדעת המומחים הפסיכיאטרים וקצרי ניהל-מבחן, קיימים סיכויים לרפא את המערער מהפרעותיו, ואילו כליאתו בבית הסוהר לא זו בלבד שאין בה כדי לסייע לרפואו ולשיקומו, אלא עלולה היא להזיק לו ולאסירים אחרים.

הסניגור המלומד, עורך-דין יעקב הגלר, כיוון חצינו לפנינו במיוחד נגד שיקול אחד שמצא ביטוי בגזר-הדין של הרוב, והוא: "כי הנאשם, כשהגלר לפניו המעשים בהם הורשע, עשה מעשה דומה באותה מחלונת מתוך שימוש באלימות, אלא שאו לא הת' לזונה". הייתכן, שואל מר הגלר, להעניש את המערער בשל עבירה אחת עליה לא נשפט, או אף להביא עבירה כזו בחשבון בשעת קביעת עונשו על עבירה בה נשפט היום?

שאלה זו לא היתה אלא ריטורית, וה' תשובה המתבקשת מאליה אומנם צריכה להיות שלא יתכן.

הטבע אינו זקוק להגנה!

ארדה בפה מלא שאני, כשלעצמי, הייתי מצטרף לדעת כבוד השופט הר' פזי ולא הייתי מטיל על המערער כל עונש, אלא שהייתי מעמידו במבחן, אילו אומנם הורשע בעבירות לפי סעיף 152(2) בלבד. מוכן אני להניח, כדבר ידוע ומובן מי אליו, שאלה אשר התנהגותם המינית היא בלתי-נורמלית, רובם ככולם סובלים מהפר' עות נפשיות אשר הטיפול יפה להן.

מה שהיה מניא אותי מלהטיל עונש על המערער נון, אילו הורשע רק בעבירות לפי סעיף 152(2) כאמור, נעוץ בטיבן של עבירות אלו... ואם כי יסתבר שהערוותי לעניין זה אינו אלא הערות אגב, אמרתי להעיר, כדי להפנות את תשומת ליבו של המחוקק לצורך בתיקון החוק.

מישכב-אשה שלא כדרכה, וכן מישכב-זכר, כשהמעשה נעשה בצינעה ועל-ידי בני-אדם בגירים מרצונם הטוב, אינם מעשים שיש בהם קלון, ואין הם מעידים על עושי-הם שהם פושעים הראויים לעונש. עבירות הן אשר באו אלינו בירושה מ' שיטות עתיקות (של משפט) ומדורות עבר, ואין מקומן בדיני-עונשים של מדינה בת' זמננו. הן נותרו כדי להגן על "הטבע", כלומר, על אבסטרקציה של התנהגות מי-נית נורמלית, והענישה עליהן מחוייבת ה' תה, כלשוננו של בלקסטון, מצד הטבע ומצד התבונה ומצד הצד המפורש שבחזרת אלו-הים כאחד.

"הטבע" בתור שכזה אינו עוד זקוק ל' הגנת דיני-עונשין. מה שזקוק, ועל כן זכאי, להגנתם, הם כבודו וגופו וחירותו של אדם, שלא יפגעו שלא בהסכמתו.

הפשע: שימוש בכוח

מזכירות היסוד של האזרח היא שה' מדינה לא תתערב בחייו הפרטיים וב' התנהגותו בחדרי-חדרים, כל עוד אינו פו' גע בזכות הזולת שלא כדיו. ואין פגיעה בזכות הזולת כשהלה מסכים להיפגע. אדם המחול על כבודו, כבודו מחול. ו' אדם המוסר גופו להנאתו, או להנאת ז' לזו (ובלבד שלא יסכן את חייו ואת חי' זולתו), גופו מחול. אין להם בלתי-המשפט' לשים עצמם אפסטרופסים על העריות. בעניין שלפנינו הורשע המערער בעבירה אחת לפי סעיף 152(2), ולעניין אישום זה עלינו להניח שהמעשה נעשה בהסכמת ה' מתלוננת. על עבירה זו לא הייתי שולח את המערער למאסר, אלא הייתי משתמש בסמ' כותי לפי החוק ומעמידו במבחן.

אבל המערער הורשע גם בעבירה לפי סעיף 157, ולעניין זה הוכח שהוא השתמש בכוח ופגע במחלונת שלא מרצונה. מעשה שהוא בגדר סטייה מינית בלתי-מסוכנת ובלתי-נפשעת, כשהוא נעשה בהסכמת ה' שותף למעשה, הופך למעשה מסוכן ביותר ונפגע ביותר, כשהוא נעשה בכוח וללא הסכמה.

הקושה מעשה מסוכן ונפגע כזה, אחת דינו למאסר, יהיו אשר יהיו הפרעותיו, כל עוד הוא אוראי כפלליים.

מאסיאם, שוטרים ומעריצים שמירה עולה כסף

הקומה (1.90 מטר): אפילו בדאגבה שלנו אין כליך הרבה מים כמו אצלכם. אורחת אחרת. **מאליה רובינשטיין**, בת-אחותה של **הלנה רובינשטיין**, שי' באה לביקור בארץ, הודיעה שהיא מחפשת שם להוצאת בושם של החברה הקוסמטית. היא קיבלה 14 הצעות. את זמנה ניצלה ל' חיפוש עתיקות בשוק הפישפשים ביפו, רכשה מנורות בנות מאות שנים.

★ ★ ★

חדוות חתומי כרוזים

הבמאי **גרשון פלוטקין** שכב חולה כשמשע על פרשת **רינה איתני**. מיד הח' לט לכתוב מאמר, תחת הכותרת: "מאלפרד **רוזנברג** (אידיאלוג המפלגה הנאצית) ו' עד **משה רוזנברג** (פקיד משרד-הפנים ב' נצרת)". תבע פלוטקין: להעמיד את אנשי משרד-הפנים לדון לפי החוק לעשיית דין בנאצים ובעוזריהם. אולם הרופא אסר על פלוטקין את הכתיבה, כדי למנוע ממנו התרגשות ורוגז. אגב, כאשר נתבקש פלוטקין לחתום על קריאת מאה אנשי-הרוח, הנושאת את הכותרת "פיתוח ללא נישול", הוזרזו המחתימים לפרס באוזניו את שמות האישים שכבר חתמו לפניו. פלוטקין התנגד בחוקף. "יש לי מחשבה משלי", הודיע, "ואם חוכן הדברים נראה לי נכון, כלל לא איכפת לי מי עוד חתם". הוא חתם. עמדה הפוכה מזו נקט חברו של פלוטקין בתיאטרון הקאמרי, השחקן **אברהם בן יוסף**. נימק הוא את סירובו: "הייתי חותם על כל מילה בכרוז זה, אילו באה היוזמה מידי מפ"ם". על אותו כרוז חתם גם הסופר **משה שמיר**, אך ביקש ששמו לא יופיע בפירסומים. הנימוק: אין הוא מוכן להופיע בפומבי ברשימה אחת עם עורכי השבועון המסויים. יותר סובלני היה הצייר **יגאל תומרקין**. למרות שרב ל' אחרונה עם דן **בן-אמון**, חתם יחד עימו על הקריאה. ליוזמי הכרוז היתה רק דאגה אחת — שתיחצר בציבור הרושם כי בעיית הפקעת האדמות ופיצוץ הבתים הערביים אינה רצינית די צורכה. כי על הכרוז חתמו, בין השאר, כל ההומוריסטים הידועים של המדינה. חוץ מבן-אמון חתמו גם קריאל ("דוש"), גרדוש, **חיים חפר**, **עמוס קינן**, **אפרים קישון**. כרוז אחר גרם למעשה-קונדס בעל טעם מפוקפק. כשראו חושבי כפר-סבא את מודעות ההצגה האחרונה של החמאם, שקספיר איננו, ש' הודפסו בצורת מודעת-אבל רגילה, מחקו את שתי האותיות הראשונות של השם "שקספיר". כתוצאה מכך חששו התושבים כי המודעה מכחנת לבן-ערים, פניהם ספיר.

★ ★ ★

פסוקי השבוע

● **המבקר בועז עברון**, על חידוש פרשת ארלוזורוב בעקבות העיסוק בפרשת 1954: "עיסוק להוט זה במתים מתחיל ל' קבל צביון חולני. בפסיכולוגיה קוראים לזה נקרופיליה".

● **דויד-שבועון**, "אתגר": "טיפחה עצמית על השכם לא תדחוף אותנו קדימה".

● **העתונאי אלי איל** על הקונגרס: "היום ברור שהטרגדיה של הציונות היא בהקמת מדינת ישראל".

● **סופר**, "דבר" **שלמה שבא**, על האופנה שפשטה בין אמני ישראל להקים חברות בע"מ: "פעם הייתי פוגש ברחוב חברים. עכשיו אני פוגש בחברות בע"מ".

* סטייה מינית, שבעליה משתוקקים ל' בוא במגע עם גוויות.

למרכה הצער נתברר כי הצ'קים בהם שילם את חובותיו, היו משוכים על בנק אנגלי בו אין לו כלל חשבון. בצורה חיובית יותר בלט בן אחר — **כרוב מנוחין** (24), בנו של **יהודי מנוחין**, המשרת עתה כנבי-טוראי וכאיש-צפרדע ביחידה מיוחדת של צבא ארצות-הברית בגרמניה. הוא גילה פצצה שנגנבה על-ידי ילדים גרמניים, הוח' באה על-ידים לשם מישחק, מנע בכך אסון. ● לביקורת מוחצת בעתונות הלבנונית זכה נשיא לבנון לשעבר, **כאמיל שמעון**. הסיבה — בהיותו בפאריס, נלקח שמעון על-ידי שגריר לבנון שם, **ויקטור חורי**, למסיבה שנערכה בביתו של אורה לבנוני הנשוי לאשה יהודיה מניצולות אנית-המע' פילים סטרומה. בין האורחים באותה מס' בה נוכח גם הסופר הישראלי הכותב ב' אידיש, **מונרל מאן**. כאשר פירסם עתון ישראלי את הידיעה כי מאן פגש בשמעון, עורר הדבר גל של שאליות בפרלמנט הלבנוני. ● זמר אלגירי הזוכה להצלחה בארץ הוא **אנריקו מאסיאם**. ביום השלי' שי שער נערכה הצגה לחיילים בהיכל התרבות בתל-אביב, ובסיומה התפרצו ה'

כדורסלנית סמירצ'ינה

מיס יש בשפע

חיילים לבמה, התגברו על שני שוטרים וסדרנים, נשאו את הזמר על כפיים החוצה מן הבניין. רק מחוץ לאולם חילצה אותו נידת-משטרה, שהגיעה למקום. מאז החלו לשמור על מאסיאם. נשכרו 30 שוטרים, שנשמרו עליו בהיכל התרבות, ועשרה שוט' רים מחוץ לבמה. בחמש ההופעות הבאות הוצא על השוטרים סכום של 2400 לירות. ● לא פחות נרגזות מהקהל שנאלץ, בגלל הגשם, לחתר על מישחק הכדורסל בין נשי מכבי תל-אביב וקבוצת דאגבה הלאטבית, היו השחקניות האורחות. כוכבת הקבוצה **סמירצ'ינה**, שהיא קפטן קב' צתה וכן קפטן ניהבתת הנשים של ברית המועצות, לא הסתירה את כעסה על ש' המישחק לא אורגן במגרש סגור. סמיל-צינה, שזכתה בכינוי מיס כדורסל, לאחר שנבחרה ככדורסלנית הטובה ביותר ב' עולם, התייחסה לשם קבוצתה דאגבה, שהוא שמו של הנהר העובר ליד ריגה, ברית לאטביה. אמרה הכדורסלנית גבוהת'

ראשי בתל-אביב. כשעלה שיטריט לנאום את נאומו פנה: "אני שומע שחתן המסיבה רוצה להיות רב ראשי בתל-אביב. טוב שהתאספנו לברכו". כל הנחלים זורמים אל הים וכל העמוסים הולכים לאתא. לאחר **עמוס בן-גוריון**, מי שהיה מפקד משר' טרת מחוז תל-אביב, מונה כאחד המנהלים במפעלי אתא, נודע השבוע כי ידיו הותיק, **עמוס מנור**, הלך בעקבותיו, התקבל אף הוא לעבודה באותו מפעל כחבר במועצת המנהלים. כפי שנודע, מתכנן מנור להכניס, בין השאר, אמצעי-פיקוח אלקטרוניים ל' פיקוח על הפועלים במפעל.

★ ★ ★

צער גידול בנים

קשה לגדל ילדים. בואת נוכח לדעת ה' מלך-לשעבר **סעוד**. מסתבר כי בן-תפוקיה, הנסיך **מיסאם עבראלזה אל-סיני** (33), הוציא בכת בקוריו האחרון בויגה כמאתיים אלף ל"י על נשים ומישחקים.